

[Arbejds- og socialministeren.]

af en ny bygning for statens husholdningsråd. Denne bygning indgår i programmet med 3 mill. kr.

Hvis forhandlingerne ikke resulterer i et forslag om opførelse af en ny bygning til statens husholdningsråd, således at der gives husholdningsrådet mulighed for at udføre den forsøgsvirksomhed, der er forudsat i loven om statens husholdningsråd, vil der af indenrigs- og boligministeren blive stillet forslag om på anden måde at skaffe de nødvendige midler til opførelse af en ny bygning til husholdningsrådet.

Justitsministeren (Helga Pedersen): Det ærede medlem hr. Johs. Christiansen kom i sit indlæg den 4. november ind på spørgsmålet om annoncekonflikten mellem biografteatrene og det radikale hovedstadsblad „Politiken“ og „Ekstrabladet“, et spørgsmål, som også det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard berørte den 15. oktober.

Det ærede medlem hr. Johs. Christiansen fremhævede § 7 i biografteaterloven af 13. april 1938, der bl. a. siger, at en biografbevillingshaver ikke ved nogen aftale må være forhindret i frit og uafhængigt at bestemme over teatrets repertoire og øvrige ledelse. Hvordan, spurgte det ærede medlem, går det da til, at filmsudlejerne kommer ind i billedet, og det ærede medlem stillede mig derefter det spørgsmål, om jeg som lovens vogter vil tolerere, at filmsudlejerne gennem aftaler med bevillingshaverne eller på anden måde blander sig i biografteatrenes ledelse, herunder forestillingernes avertering, og hvad jeg i benægtende fald agter at foretage mig til hævding af lovens § 7.

Lad mig først sige et par ord om det, der faktisk er passeret. Jeg bygger her på en redegørelse, som biografteaterforeningen for København har givet mig, og den dokumentation i form af brevveksling m. m., som medfulgte denne redegørelse. Jeg vil da først slå fast, at det, sådan som sagen foreligger oplyst overfor mig, er biografteaterforeningen og denne forening alene, der uden nogen tilskyndelse udefra så langt tilbage som i juni måned retter henvendelse til bl. a. „Politiken“ om en nedbringelse af annonceudgifterne. „Politiken“'s svar foreligger den 15. september. Dette svar opfatter biografteaterforeningen som en fuldstændig afvisning af dens ønsker, og foreningen beslutter sig til at gå videre med sagen med

kraftigere midler. Først herefter er det, at filmsudlejerne kommer ind i billedet. Når man nærmere tænker efter, er det vel også selvfølgelig, at biograferne, når de vil gå ind i en konflikt som den, der her er tale om, må sikre sig tilslutning fra filmsudlejerne. Det kan sikkert ikke være det ærede medlem ubekendt, at det er en meget hyppig foreteelse, at udlejningsselskaberne i bladene indrykker de såkaldte støtteannoncer for de film, der for tiden opføres. Biograferne kunne selvfølgelig ikke udsætte sig for, at udlejerne gjorde deres aktion betydningsløs ved at indrykke støtteannoncer i de blade, hvori man ønskede at standse annonceringen. Men, vil det ærede medlem måske sige, selvom man accepterer dette, er da så ikke den udformning, aftalen med filmsudlejerne har fået, i strid med § 7, og det ærede medlem tænker her på, at den biografbevillingshaver, der ikke respekterer aftalen, vil få standset sine filmsleverancer.

Det ærede medlem fremhævede fra motiverne til lovforslaget af 1932 nogle bemærkninger om bevillingshaverens pligt til at virke for højnelsen af filmsniveauet og om muligheden for at nægte fornyelse af bevillingen, hvis han tilsidesætter denne pligt. Om denne pligt til at forevise de kulturelt og kunstnerisk mest værdifulde film tror jeg i og for sig ikke jeg i denne forbindelse behøver at tale meget. Justitsministeriet har i hvert tilfælde i eet tilfælde nægtet en bevillingshaver at forny bevillingen, når repertoiret efter dets skøn blev for ringe, og denne ret eksisterer selvfølgelig stadig. Men når det ærede medlem spørger: Hvad ligger der i udtrykket „usaglig anmeldelse“, kan jeg i og for sig kun svare, at dette, om en anmeldelse har været usaglig i et givet tilfælde, næppe vil kunne afgøres af noget eksisterende organ, medmindre eventuelt pressen selv, som det skal have været overvejet, opretter et opinionsnævn til at tage stilling i den slags konflikter. Det, justitsministeren må skønne over, er, om en bevillingshaver har tilsidesat påbudet i § 7 om den kunstneriske standard, men justitsministeren hverken kan eller bør blande sig i det spørgsmål, som det ærede medlem nævner sp. 659, nemlig om en anmelder har tilsidesat hensynet til den i § 7 nævnte kunstneriske standard. Jeg er således helt enig i det ærede medlems bemærkninger om det frie ords ret i et demokrati.

Det er iøvrigt fuldt berettiget, at det